

Do té doby bylo by vyhrazenou částku podle §u 221, první odstavec a § 223 třetí odstavec ex. ř. úročně uložiti. Ježto tedy nutno v těchto směrech rozvrhové jednání doplniti, bylo usnesení nižších stolic v napadené části zrušiti a nové rozhodnutí naříditi.

Čís. 5413.

Předmětem poznámek dle §u 36 instrukce pro schovací úřad civilních soudů v Praze mohou býti pouze práva co do existence a objemu nesporná.

(Rozh. ze dne 3. listopadu 1925, R I 887/25.)

V pozůstalostní věci byla advokátem složena na soudě hotovost 21.200 Kč. Žádost advokáta, by bylo poznamenáno, že na hotovosti vázne zástavní právo pro jeho pohledávku z právního zastupování zůstavitele, soud první stolice zamítl, poněvadž palmární účet advokátův byl uznán za správný a splatný pouze přihlášeným dědicem Vilémem O-em, nebyl však uznán přihlášenými dědičkami Mariannou B-ovou a Malvínou R-ovou, ač advokát jim předložil zevrubnou specifikaci tohoto účtu, a poznámky práv sporných, co do objemu neurčitých nelze připustiti. Rekursní soud poznámku povolil. **Důvody:** Dle ustanovení §u 19 adv. ř. ze dne 6. července 1868, čís. 96 ř. zák. může advokát, když správnost a výše jeho pohledávky z právního zastoupení jest popřena, složití došlou ho hotovost do soudní úschovy a výši své pohledávky prokázati. K složené hotovosti přísluší advokátovi zákonné právo zástavní pro pohledávku ze zastoupení. Nešlo zde tedy o poznámku sporné práva, jak první soudce mylně se domnívá, nýbrž o poznámku advokátského zákonného práva zástavního. Jest proto nerozhodno, že palmární účet stěžovatelův byl uznán pouze jedním dědicem za správný a splatný a ostatními dědici, že uznán nebyl. Když by palmární pohledávka byla dědici uznána, mohl stěžovatel dle §u 19 první odstavec adv. ř. 21.180 Kč prostě zadržeti a svou pohledávku krýti.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Jak již v rozhodnutí čís. 4.214 sb. n. s. podrobně uvedeno, mohou býti předmětem poznámek dle §u 36 instrukce pro uschovací úřad civilních soudů v Praze ze dne 15. listopadu 1849, čís. 7.219 jen práva co do existence a objemu nesporná, jak tomu bývá při poznámkách a záznamech, jichž podkladem jsou listiny o zcizení, zastavení nebo postupu, dále rozsudky, rozhodnutí správních úřadů a t. d. Zde však již skladatel sám uvádí, že dva z přihlášených dědiců jeho palmárního účtu neuznali. Není tedy palmární pohledávka advokátova a tím ani zákonné právo zástavní, které si tento dle §u 19 adv. ř. osobuje, co do existence i co do objemu nesporným, a nemůže býti předmětem poznámky nebo záznamu dle citované instrukce. O sporných právech, jichž existence jest předurčujícím podkladem pro opatření, jež učiniti

jest v řízení nesporném, nemůže dle Šu 2 čís. 7 nesp. říz. pozůstalostní soudce rozhodovati ani tehdy, jeví-li se mu popírání práva zcela nebo aspoň z části neodůvodněným.

Čís. 5414.

Řád o zbavení svéprávnosti (cís. nařízení ze dne 28. června 1916, čís. 207 ř. zák.).

Osoba, již byl zřízen prozatimní podpůrce dle Šu 8 řádu, není tímto opatřením podrobena omezení Šu 4, odstavec druhý, řádu.

V případě Šu 4, odstavec druhý, řádu jest závěť zřízená před notářem úplně na rovni závěti soudní.

(Rozh. ze dne 3. listopadu 1925, R I 915/25.)

Dědička ze zákona navrhla, by byl ustanoven rok k přisežnému výslechu tří svědků o událostech ze dne 27. ledna 1925 a před tím, jež vedly k protokolu ze dne 27. ledna 1925, předloženému notářem o ústním posledním pořízení zůstavitelově, jemuž byl dne 17. dubna 1924 zřízen prozatimní podpůrce. P o z u s t a l o s t n í s o u d návrh zamítl, poněvadž jde o ústní poslední pořízení, zřízené před notářem a 2 svědky a takové pořízení klade se dle Šu 70 not. řádu na roveň soudnímu poslednímu pořízení, tudíž předpis Šu 586 obč. zák. na takovéto poslední pořízení se nevztahuje. R e k u r s n í s o u d napadené usnesení potvrdil. D ů v o d y: Soud rekursní, přezkoumaj spisy a napadené usnesení, poukazuje na správné odůvodnění prvního soudu, kterým své rozhodnutí doprovází, neboť hová stavu věci a zákonu a soud rekursní je plně sdílí. Dle obsahu protokolu ze dne 27. ledna 1925 notářem sepsaného sepsal notář notářské poslední pořízení po rozumu Šu 70 notářského řádu, zůstavitelem ústně učiněné, za přítomnosti notáře a dožádaných dvou svědků poslední vůle a takové poslední pořízení dle znění cit. zákonného ustanovení jest pokládati za rovné soudnímu poslednímu pořízení, když šetřeno bylo všeobecných předpisů o úřadování notářů a také zachovány byly předpisy o sepsání soudních posledních pořízení v §ech 569, 587 až 592 a 594 až 596 obč. zák. a v §ech 72 a 73 not. řádu předepsané formalities byly zachovány. Rekursní soud neshledává, že by notář některý shora uvedených předpisů nešetřil a první soudce právem proto vyslovil, že se předpis Šu 586 obč. zák. na takové poslední pořízení vztahovati nemůže. Pokud stěžovatelka se odvolává na to, že zůstaviteli byl dle usnesení ze dne 17. dubna 1924 ustanoven zatimní podpůrce a že prý proto mohl dle ustanovení Šu 569 obč. zák. a Šu 4 (2) řádu o zbavení svéprávnosti ze dne 28. června 1916, čís. 207 ř. zák. zůstavitel jedině pořizovati ústně před soudcem, přehlíží, že tato ustanovení platí jen o osobách, které byly částečně zbaveny svéprávnosti a jsou na roveň dospělým nezletilcům. I když prozatimní podpůrce má dle Šu 9 řádu o zbavení svéprávnosti práva a povinnosti podpůrce, nelze z tohoto ještě souditi, že také v takovém případě platí omezení ohledně způsobilosti k pořizování v Šu 4 (2) řádu, uvedená, dokud částečné zbavení svéprávnosti právoplatně nebylo vysloveno, jmenovitě